

Монахъ.

Понѣкога минаватъ свѣтски хора,
поглеждамъ ги враждебно и затварямъ;
тѣ винаги еднакво ми говорятъ
и все така безъ нужда настояватъ
да видятъ нѣщо изъ олтаря.

На сбора идватъ болнитѣ селачи,
децата имъ лудуватъ въ аналоя,
и просеци на всѣка стѣпка плачатъ,
но стария отецъ не вижда нищо, —
минава покрай тѣхъ спокоенъ.

И толкова монаси тукъ се движатъ
подъ сѣнката на старитѣ чинари;—
спасени тѣ не знаятъ грижа,
нито гнѣва ми, който се разраства
до изстѣпление, до яростъ.

Съ нощта у мене се пробужда
заспалата ми съвѣсть, и, тогава,
намирамъ самъ—тукъ всичко ми е чуждо —
килията, параклиса и двора
посѣянъ съ пѣстроцвѣтенъ здравецъ.